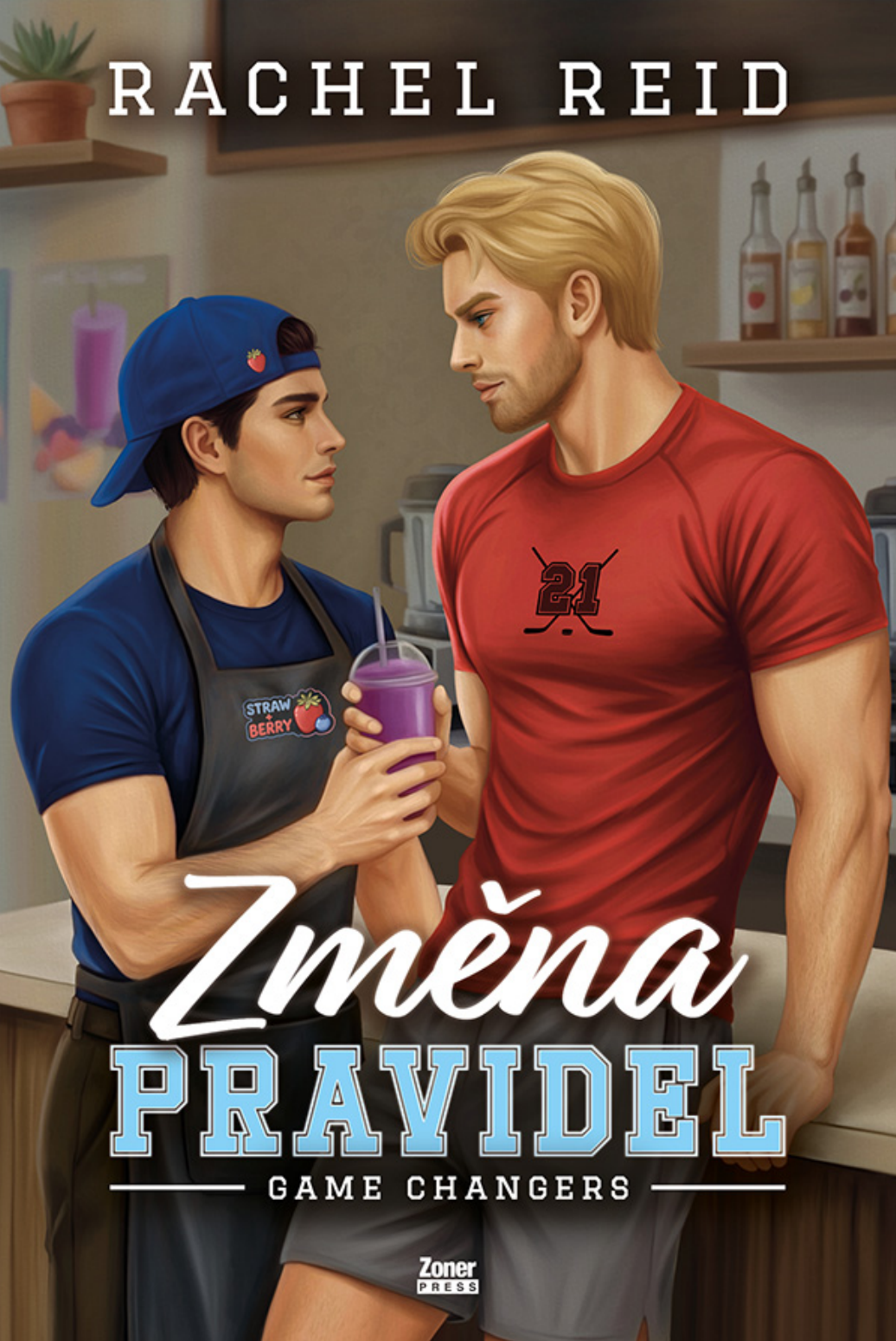

RACHEL REID
Změna pravidel
GAME CHANGERS
STRAW + BERRY
21
Zoner PRESS

GAME CHANGERS

Změna pravidel

RACHEL REID

Zoner PRESS

Tato kniha je pro všechny, co mě povzbuzovali k tomu, abych se pokusila svůj příběh prodat. A především pro Matta za to, že mě z celého srdce ve všem podporuje. A taky pro náhodného modela firmy Gap, který byl fyzickou předlohou pro Kipa.

KAPITOLA JEDNA

Úterý 14. ledna byl den, kdy Kip Grady přišel na to, že hlučné mixéry a kocovina zkrátka a jednoduše nejdou dohromady.

Opravdu včera večer neplánoval tolik pít, jenomže Chucka a Jimmyho neviděl už celé měsíce. A ne že by se přímo *ožral*. Uvědomoval si, že v šest ráno musí být v práci. Přesto toho vypil dost na to, aby se z výkonných mixérů staly jeho úhlavní nepřátelé.

Měl ale svůj úkol. A tím bylo připravit to zatraceně nejlepší smoothie pro zřejmě velmi zaměstnanou ženu čekající u pultu.

„Tady, madam." Snažil se nedat na sobě nic znát, když zákaznici podával její objednávku. „Jeden Zelený válečník s extra dávkou mladé pšenice."

Pohlédl na hodiny. Šest třicet. Ježíši Kriste.

Ačkoli velmi toužil složit hlavu na lákavě vyhlížející hromadu pomerančů na pultě, nemohl. Během pracovního týdne trvala ranní špička v Straw+Berry až do devíti. Ten den s ním měla směnu Maria, což bylo bezva. Pracovalo se jim spolu dobře; ani jeden z nich sice nebyl do téhle práce kdovíjak zapálený, brali ji ale vážně a dělali všechno tak, jak měli. Navíc s ní byla legrace.

„Které z těch zatracených smoothie mě zbaví kocoviny?" zaskřehotal Kip, když se podnik na chvíli vyprázdnil.

„Ehm, žádné. Ale říká se, že to melounové."

„Tak jo. Připravím si obrovské melounové a přihodím do něj pět prášků na bolest hlavy."

„Asi chceš říct ‚pět extra dávek posilovačů imunity'."

Po obrovském melounovém smoothie se Kip opravdu cítil trochu líp. A vzal si *dva* prášky na bolest.

„Takže cos včera večer vyváděl?“ zajímala se Maria.

„Jenom jsem si trochu vyrazil s kamarády z vysoké.“

„Jo? Jsou roztomilí?“

„Ne. Vlastně nevím. Nejsou můj typ.“ Chuck byl urostlý vousatý dlouhán. Jimmy byl jeho přesný opak: štíhlý prcek, který vypadal o dobrých sedm let mladší, než ve skutečnosti byl.

„Taky jsou super úspěšná obsluha ve fresh baru?“

„Našli si práci ve svém oboru. Oba pracují v Bostonu. Něco s obchodem? Pojištěním? Financemi? Nevím. Do práce ale chodí v obleku.“

„Ty v zástěře. To je taky něco.“

„Jo, jsem na sebe fakt pyšný.“

„A v kšiltovce s obrázkem jahody. No tak!“

Kip po ní hodil kus mraženého ananasu.

„Víš co, Kippere? Budu na tebe dneska ráno fakt hodná a udělám všechny přípravné práce vzadu, aby si tvoje pěkná hlavinka mohla po špičce odpočinout.“

„Jo?“

„Jo.“

„Jsi nejlepší. Miluju tě,“ povzdychl si šťastně.

„Já vím. A teď trochu života do toho umírání! Chystají se na nás manažerky a chtějí rozmixovanou kapustu!“

Nával trval další hodinu, teprve pak si Kip mohl konečně užít trochu klidu, který mu Maria slíbila. Zmizela v zadní místnosti, aby nakrájela ovoce a zeleninu, zatímco on se svalil na židli u pultu a tváří se opřel o stěnu. O hezky studenou stěnu.

Vůbec si neuvědomil, že zavřel oči, dokud ho nevylekalo něčí odkašlání. Neznělo agresivně. Někdo ho jenom upozorňoval na svoji přítomnost.

Otevřel oči a vyskočil na nohy. „Promiňte, pane,“ vykoktal. „Co vám můžu...?“

Kipovi spadla čelist jako kreslené postavičce. Možná skončila až na zemi a jazyk se mu rozvinul jako koberec. Před sebou měl totiž toho *nejvíc sexy chlapa, jakého kdy spatřil*.

„Ehm, co byste si přál?“ dostal ze sebe.

Muž byl vysoký, blonďatý a, no, namakaný. A Kip věděl, že je namakaný, protože měl na sobě směšně těsnou bundu Under Armour a tepláky. Nejspíš si byl právě zaběhat, vlhké vlasy se mu totiž lepily na čelo a kůže se leskla potem.

„Dobré ráno,“ pozdravil zpocený muž vesele. „Omlouvám se, že vás budím.“

Kipovi zrudly tváře. Sklopil hlavu, aby to zamaskoval kšiltem té pitomé kšiltovky. *Bože, stojí přede mnou ten nejrajcovnější chlap na světě a já mám na sobě zástěru a kšiltovku s jahodou.*

„Vy ne... Já ne...“ Kip se zhluboka nadechl. *Seber se!* „Promiňte. Včera večer jsem se až moc dobře bavil.“

Muž povytáhl obočí. „V pondělí večer?“

„Jo, no, takový už je život smoothie baristy... žijeme rychle, umíráme mladí.“

Muž se zasmál. S Kipem to málem seklo.

„Tak co tu máte dobrého?“ zeptal se muž a zamžoural na menu.

„Hm, třeba mix borůvek, ananasu a kapusty – kapusta v něm ale není vůbec cítit, přísahám! Je dobrý. Sám ho mám rád.“

„To bude... Modrý měsíc nad Brooklynem?“

„Jo. Všechna ta jména jsou dost pitomá.“

Muž ukázal dlouhým prstem na Kipovu jmenovku. „*Vaše* jméno se mi líbí.“

Kip sklopil oči ke svojí jmenovce, jako by nevěděl, co na ní stojí. Jako idiot.

„Vlastně je to přezdívka,“ vysvětlil, přestože se ho ten sexy chlap na nic dalšího neptal. A nejspíš se k tomu ani nechystal. Kip ale nedokázal sklapnout. Jako obvykle. „Teda, všichni mi říkají Kip. Takže to je moje jméno. Ale není to moje opravdové jméno. To je... ehm. No nic. Dáte si teda to borůvkové smoothie?“

„Zní to dobře,“ řekl muž a zdvořile ignoroval, že se Kip chová jako hňup.

Kip začal plnit mixér zmrzlým ovocem a kapustou. Naštěstí si to žádalo jeho pozornost a mixér následně nadělal tolik rámusu, že se přes něj nedalo mluvit. Podíval se na muže, který si teď s rukama v bok prohlížel nudné obrázky ovoce, co sloužily jako výzdoba. Kip

nevěděl, kam s očima, takže těkal pohledem od širokých ramen přes směšně mohutné paže ke svalnatým zádům, která se zužovala v útlý pas, a k zadku, který byl prostě...

Kip potřásl hlavou a vypnul mixér. Sáhl po plastovém kelímku a naplnil ho modrým smoothie. „Tady máte, pane."

Muž se otočil, přikývl a podal Kipovi trochu vlhkou dvacetidolarovku, kterou vylovil složenou z kapsy tepláků. Když se mu Kip pokusil vrátit drobné, jen mávl rukou. „Nechte si je."

„Vážně?" žasl Kip a sledoval, jak si muž dává první doušek. Jak jeho růžové rty obemykají brčko.

„Jo." Muž se usmál. „Řekněme, že je to nálezné. Tohle je výborné."

Kip mu úsměv opětoval. „Jsem rád, že vám chutná. Mějte se hezky."

Muž pozvedl kelímek se smoothie v přípitku. „Vy taky, Kipe."

Kipa ovládla až dětinská radost, když uslyšel své jméno z jeho úst. Po mužově odchodu vstoupil do podniku nový zákazník, který nebyl ani zdaleka tak atraktivní.

„No to mě poser!" zaklel a ukázal palcem na dveře. „To byl Scott Hunter!"

„Hm?"

Zákazník se na Kipa zadíval, jako by byl z jiné planety. „Scott *Hunter*."

„Myslíte toho hokejistu?" řekl Kip.

„Cože?" ozvalo se za ním. Ve dveřích zadní místnosti se objevila Maria. „Neříkej mi, že jsem propásla Scotta Huntera!"

„Nemyslím si, že... Fakt to byl on?" zeptal se Kip.

Zákazník přikývl. „Jo. Rozhodně. Překvapuje mě, že má odvahu se tu ukázat. Poslední dobou na ledě stojí za hovno."

„Nejde mu to?" Kip samozřejmě tak trochu věděl, kdo je Scott Hunter – věděl to každý, ať už se zajímal o sport, nebo ne. Byl to hvězdný centr a kapitán týmu newyorských Admirálů. Před třemi lety dovedl tým USA k olympijskému zlatu. Kip ho ale znal hlavně z reklam Hugo Boss. Byl jejich velký fanoušek.

Hokej měl vcelku rád, NHL ale moc pozornosti nevěnoval. Pokud věděl, tohle město Scotta Huntera vždycky velebilo a oslavovalo. Byl tak trochu králem New Yorku. Kipovi očividně něco uniklo.

„Jo, tuhle sezónu je hroznej," pokračoval zákazník. „Od minulýho listopadu nedal jedinej gól! Nevím, za co mu platí takovej majlant. Měli by toho ubožáka za někoho vyměnit."

„No..." začal Kip, nebyl si ovšem jistý, jak větu dokončit. Bylo to směšné, kritika tohohle chlápka ho ale osobně urážela a cítil nutkání Scotta Huntera bránit. „Možná jenom řeší nějaké problémy."

Zákazník si odfrkl. „Ty ať si řeší v létě. Jestli nehne prdelí, tenhle rok se do play-off nedostanem."

Kip byl pořád nevysvětlitelně naštvaný, ale oklepal se z toho a připravil zákazníkovi smoothie, aby se ho zbavil.

Když osaměli, Maria se zeptala: „Vážně tu byl Scott Hunter?"

„Já nevím. Možná. Ale teď, když to ten chlap zmínil, myslím, že to musel být on. Dost mě rozptýlilo, jak byl sexy, ale rozhodně vypadal jako Hunter. A dal mi obří spropitné."

„Jak obří? Víš, že se máme rozdělit."

„Jo, jo, já vím. Celých třináct doláčů!"

„Cože?"

„No, jestli to *byl* Hunter, tak to pro něho asi nic nebylo, že? Peníze ho nejspíš vůbec nezajímají."

„To musí být fajn."

„Jo."

„Tááááákže," řekla Maria a naklonila se do Kipova osobního prostoru. „Byl k sežrání?"

„Panebože." Kip se zazubil. „Totálně. Něco neskutečného."

„Co měl na sobě?"

„Sportovní oblečení. Asi šel běhat. Fakt upnutý sportovní oblečení."

„Panebože."

„Jo."

„Nemůžu uvěřit, že jsem ho propásla. Jestli se vrátí, musíš mi dát vědět. I kdybych byla zrovna na záchodě, zajdeš pro mě!"

„Jasně, protože to nebude vůbec divné."

Maria začala ukládat čerstvě nakrájené ovoce a zeleninu do ledniček. Kip jí pomáhal. Několik minut pracovali v tichosti.

„Hele," nadhodil Kip, „řekl moje jméno."

„Kdo? Hunter? On fakt vypustil z pusy slovo ‚Kip'?"

„Jo," řekl Kip zasněně.

„Bože, vsadila bych se, že od něj to ani neznělo pitomě."

Kip po ní hodil jahodu.

Následující ráno zahlédl Kip v metru titulek: *Hunterova noc!* Trochu se předklonil, aby si přečetl titulní stránku novin, které držel cestující naproti němu. Hunter si včera večer zjevně připsal hattrick a dvě asistence a jeho tým převálcoval Washington 7:1. Kip se usmál. Byl na něj zvláštně pyšný.

Jo, fakt hezké, že milionářská superhvězda měla skvělý večer. Ježiš.

Podle novin hráli Admirálové dneska večer v New Jersey. Během dvou bloků, které musel ujít od stanice metra k Straw+Berry, Kip přemýšlel, kdy byl naposledy na jejich zápase. Muselo to být už přinejmenším osm let. Ne, déle, protože Huntera vždycky viděl hrát jenom v televizi.

Ježiš, to teď nebudu myslet na nic jiného než na Scotta Huntera?

Zívl, vytáhl klíč a odemkl dveře fresh baru. Opravdu si musel najít práci s pozdější otevírací dobou. Vstávat před pátou a být v práci před šestou bylo prostě směšné. Zvlášť za minimální mzdu.

Ráno se podobalo většině pracovních dnů: od sedmi do devíti nával a pak menší přestávka, než se nahrnou zákaznice, kterým Maria přezdívala „jóga mámy".

„Tvůj přítel měl včera dobrý večer," podotkla Maria, zatímco doplňovala mísu s pomeranči.

„O čem to k čertu mluvíš?"

„Scott Hunter. Skóroval snad milion gólů."

„*Tři*," opravil ji Kip, „a dvě asistence."

„Ó, promiň. Netušila jsem, že jsi takový hardcore fanoušek."

„Nejsem! Cestou do práce jsem četl noviny. Je to hlavní zpráva dne nebo tak něco."

„Panebože, ty ses zabouchl! Včera večer sis doma googlil fotky Scotta Huntera, že jo?"

„Ne!" *Jo.*

„Vždyť říkám. Fanoušek. Rozkošné."

„Nenávidím tě."

„Lháři."

Maria skládala pomeranče a Kip zametal podlahu za pultem, i když to vlastně nepotřebovala. Prostě nenáviděl, když měl jen tak postávat a nic nedělat.

Chvíli po desáté se otevřely dveře a Kip se opět ocitl tváří v tvář Scottu Hunterovi v propoceném sportovním oblečení.

Tentokrát byla Maria u toho. „Do prdele."

Kip ji nenápadně dloubl loktem.

„Dobré ráno, Kipe," řekl muž. Rozhodně to byl Scott Hunter.

„Dobré ráno, ehm... *Ježiš.* Vy jste Scott Hunter, že jo?"

Muž se zatvářil pobaveně. „Jsem."

„To je tak boží," vydechla Maria.

„To je, ehm," začal Kip, ale pak změnil téma. „Včera v noci to byl skvělý zápas."

„Dík! Napadlo mě, že bych si zase dal borůvkové smoothie. Když se zápas vydaří, snažím se přesně zopakovat, co jsem ten den dělal."

„Jasně," přitakal Kip. Scottovy oči byly modré. Tak modré.

„Takže... jedno borůvkové smoothie, prosím."

„Jasně!" Kip se vytrhl z transu a pustil se do práce.

Scott Hunter si opět vzal svoji absurdně těsnou Under Armour bundu a tepláky. Vlasy měl vlhké a rozcuchané a pleť mírně zčervenalou z tréninku. Kip Grady byl zase v té podělané zástěře a v kšiltovce s jahodou. Sakra. Aspoň ale neměl kocovinu.

Podal hvězdnému sportovci jeho smoothie a snažil se příliš nesoustředit na to, jak rty obemyká brčko. Bylo to ale těžké, protože Scott hleděl *přímo na něj*, když si dával první doušek. Koutky úst se mu trochu zvedly v úsměvu, sotva si všiml, jak Kip civí.

„Ještě jednou dík, Kipe," řekl. „Snad se před dalším zápasem zase uvidíme."

Pozvedl kelímek na rozloučenou a odešel.

Když se Kip otočil k Marii, čelist měla na podlaze.

„‚Snad se před dalším zápasem zase uvidíme'?" zopakovala. „Děláš si ze mě prdel?"

„Co?"

„Ten po tobě jede, Grady!"

Kip zrudl jako jahoda na jeho čepici. „Ale no tak. Takhle to nemyslel."

„Ale jo.“

„Ale ne! Je prostě pověrčivý. Chtěl tím říct, že doufá, že to vyjde. A když dneska večer zaválí, před dalším zápasem zase přijde! To je všechno!“

„Tohle sice *řekl*, idiote, ale nebylo to *všechno*, co řekl.“

„Vždyť ani není... Panebože. Nemůžu uvěřit, že o tom vůbec mluvíme. Scott Hunter není na chlapy. A rozhodně není na chlapy, kteří dělají ve fresh baru.“

„Když to říkáš.“

„Jdu naporcovat ananas,“ zabrblal Kip.

„Radši se ujisti, že máme na skladě dost borůvek,“ zanotovala za ním Maria.

Kip stál v obýváku bytu své nejlepší kamarádky v Tribece a obdivoval výhled na řeku Hudson. Neuměl si ani představit, kolik tohle místo muselo stát.

Žít v New Yorku bylo drahé, Kip ovšem nasadil super působivou strategii, která mu umožňovala pracovat za minimální mzdu a taky každý měsíc včas splácet studentskou půjčku: pořád bydlel u rodičů.

Ano, bylo mu pětadvacet. Ano, promoval ve dvaadvaceti. Problém ale byl, že o vystudované historiky nebyla na trhu práce zrovna nouze.

Kip měl sny. Cíle. Chtěl pracovat v muzeu. A třeba se jednou odstěhovat do Evropy a pracovat v muzeu tam. Napsat nějakou knihu. Moderovat populární televizní seriál, ve kterém by cestoval po světě a prezentoval divákům různá historicky důležitá místa. Dělat konzultanta u historických filmů v Hollywoodu...

Anebo dělat z ovoce a zeleniny pitnou kaši pro lidi na cestě do práce, která je skutečně důležitá.

Elena, majitelka bytu, ve kterém se zrovna nacházel, měla opravdovou práci a život, který ve srovnání s tím jeho působil velice dospěle. Pracovala jako inženýrka v oboru kyberbezpečnosti pro Equinox Tech, jednu z nejrychleji rostoucích IT společností v zemi. Kip si nebyl jistý, co taková inženýrka přes kyberbezpečnost vlastně dělá, znělo to ale působivě a zdálo se, že za to dostává hezký plat.

Elena byla rozhodně tou nejchytřejší osobou, jakou Kip znal. Byla inteligentní , vtipná a navíc oslnivě krásná. Zdědila po norském otci výšku a výrazné rysy obličeje, po matce Libanonce tmavé vlasy a olivovou pleť.

Jejich přátelství Kipovi na střední pomohlo pochopit, že ho ženy sexuálně nepřitahují. Protože pokud neměl zájem o *ni*, no...

Elena každopádně poznala, že je gay, nejspíš ještě dřív než on. Všechno věděla dřív než on.

„Potřebuješ spolubydlícího?" zeptal se Kip a odvrátil se od okna.

„Ne," řekla. „Nikdy."

Usadili se na gauči, aby si dali sečuánské jídlo (Elena *nevařila*). Kip snědl sotva sousto, když nedbale prohodila: „Tak. Kdo to je?"

Kipovi vyklouzly nudle z hůlek a pleskly zpátky do krabičky. „Cože? Kdo? O čem to mluvíš?"

„Celý večer máš na obličeji zasněný výraz. Na koho myslíš?"

Kip zrudl. Zadloubal hůlkami do nudlí. „Na nikoho."

„Christophere." Elena ho ráda oslovovala celým jménem, když ji začínal unavovat.

„Budeš se smát."

„Já nikdy."

Kip se usmál. „Prostě... Znáš Scotta Huntera?"

„Jestli znám Scotta Huntera? Osobně ne."

„Ale slyšela jsi o něm."

„Ano."

„Tak jo. Chodí k nám do baru."

„Do fresh baru?"

„Jo. Posledních pár dnů. Prý pro štěstí. Po tom, co si včera ráno dal naše smoothie, si vedl fakt skvěle. A tak přišel i dneska a dal si další, protože večer zase hraje."

„Aha."

„On je... Prostě je fakt hezkej."

Eleně trochu zacukaly rty, ale nezasmála se. „Tak to je něco."

„Jo."

Zmlkli a vrátili se k jídlu. A Kip, který v téhle věci prostě *nedokázal* být cool, to vydržel celou minutu, než vyhrkl: „Zná moje jméno."

Elena povytáhla obočí.

„Když dneska přišel, řekl mi: ‚Dobré ráno, Kipe.'" Kip se snažil ovládnout přihlouplý úsměv. Marně.

„To musel být zážitek."

„Jo, a, no, prý doufá, že mě zase uvidí. Však víš, pokud bude to smoothie fungovat, a tak."

„Magické hokejové smoothie?"

„Přestaň si ze mě utahovat."

„Neutahuju! A víš co? Dneska večer se na ten zápas podíváme spolu."

Kip byl při sledování hokejového utkání až trapně nervózní. Kdykoli to Scott schytal, Kip sebou trhl. Kdykoli Scott vypálil na branku, Kip zatajil dech. Moc si přál, aby zápas dopadl pro Huntera dobře, a bylo zbytečné nalhávat si proč.

Na konci první třetiny bylo skóre 1:1. Cestou do šaten se Scott zastavil na krátké interview. Když si sundal helmu, vlhké vlasy mu trčely na všechny strany. Kipovi se zatřepotalo srdce. Scott se doslova koupal v potu, dokonce ještě víc, než když se po běhu zastavil v baru. Kip viděl, jak mu pot stéká po krku pod červený límec dresu.

Scott mluvil o silné obraně a týmové spolupráci. Jeho krásná ústa se vznášela nad mikrofonem a modré oči neupíral ani do kamery, ani na muže, který s ním dělal rozhovor. Vypadalo to, jako by se rozhovoru účastnil jen napůl. Myšlenkami už byl dávno někde jinde, tam, kde by v tu chvíli byl radši.

„Je rozhodně atraktivní," konstatovala Elena.

„Jo..." vydechl Kip.

Skóre bylo těsné i během druhé třetiny. Teprve v té třetí Scott dvakrát skóroval, při dalším gólu asistoval, a Admirálové tak umlčeli fanoušky v aréně v Newarku. Kip byl štěstím bez sebe.

„Bože, on je neuvěřitelný. Ten poslední gól! Puk nejspíš letěl rychlostí sto šedesát kilometrů za hodinu, přitom to vypadalo jako zpomalené."

„Má šikovné ruce," souhlasila Elena a ušklíbla se.

Natáhla se po mobilu a něco na něm vyťukala. „Další zápas je v sobotu večer. Hrají doma proti Tampě Bay," řekla. „Máš v sobotu směnu?"

Kip zasténal. „Kurva! Musím – budu si muset vyměnit směny! Kdo dělá v sobotu?“

Vzal do ruky mobil a napsal Marii. Máš v sobotu směnu?

Odpověď přišla o minutu později. Ano?

Kip: Můžeme se prohodit?

Maria: Proč?

Kip: Já mám směnu v pátek. Prohoďme se. Prosím?

Maria: Jde o Scotta Huntera?!

Kip se cítil jako idiot, přesto odepsal: Možná.

Maria: Ježiš, Kipe.

Kip: PROSÍM?!

Maria: Fajn.

Nastala odmlka, pak dodala: Budeš tam s Jeffem.

Ech. Jeff byl hrozný, příšerně líný a v jednom kuse zhulený. Kip nechápal, jak je možné, že ho ještě pořád nevyhodili.

Ale stálo to za to, protože Admirálové vyhráli 6:2. To znamenalo, že Scott v sobotu určitě přijde.

Skoro určitě.

Vlastně rozhodně určitě.

KAPITOLA DVĚ

Bylo možné, že Kip vstal v sobotu obzvlášť brzo a věnoval víc péče svému zevnějšku.

Na pracovním oblečení nic změnit nemohl, ale alespoň si vypral své nejlepší džíny a obul si nové stylové tenisky, které si koupil před pár týdny. Vůbec si je nemohl dovolit, přesto jim nedokázal odolat. Dokonce se pokusil upravit si trochu vlasy, i když věděl, že si na ně bude muset narazit tu pitomou kšiltovku. Použil zubní nit. Do kapsy si strčil mentolky, aby zamaskoval nevyhnutelný kávový dech.

Cesta do fresh baru byla relativně klidná. Na místo dorazil o deset minut dřív a vůbec ho nepřekvapilo, že je tu první. Pustil se do příprav a věnoval zvláštní péči tomu, aby měl po ruce vše potřebné pro Scottův Modrý měsíc nad Brooklynem.

Dvacet minut po otevírací době byl Kip pořád sám. Vzhledem k tomu, že měl směnu s Jeffem, se to dalo čekat, i tak ho to ale vytáčelo.

V šest třicet zazvonil telefon; volal Jeff s tím, že je „nemocný". Kip v sobě nedokázal najít dost energie na to, aby se naštval, obzvlášť když to znamenalo, že by mohl být v baru sám, až Scott...

Jsi až moc nadšený z toho, že si budeš moct dvě minuty pokecat s chlapem, který o tebe nemá žádný zájem, Kipe.

Soboty byly vždy mnohem klidnější než pracovní dny. Dopoledne se táhlo a jeho monotónnost přerušila jen hrstka zákazníků. Kip nakonec vytáhl mobil a začetl se do starých článků o Scottu Hunterovi. No jistě.

Bylo jich hodně. Většina opakovala pořád dokola stejné informace: Scott se narodil a vyrostl v Rochesteru a už od puberty byl

nejlepším hráčem v každém týmu, za který hrál. Články často zdůrazňovaly jeho spolupráci s charitami, obzvlášť s těmi, které pomáhaly nemocným dětem, a vynášely ho do nebes jako příklad hodný následování, na ledě i mimo něj.

Další věc, kterou články pokaždé zmínily, byla skutečnost, že Scott Hunter patří k nejžádanějším starým mládencům v New Yorku. Nikdy nebyl po delší dobu spojován se žádnou ženou (zajímavé) a otázkám na svůj soukromý život se vyhýbal (ještě zajímavější).

Kip si zrovna do mobilu ukládal Scottovy fotky ze článku v *GQ*, když se otevřely dveře. Rychle schoval mobil do kapsy, protože dovnitř vešel Scott Hunter.

Bylo by směšné tvrdit, že se Scott rozzářil, když Kipa uviděl, ale... *vážně* to tak vypadalo.

„Kipe!" zvolal a zpocená tvář se mu roztáhla v potěšeném úsměvu. „Bál jsem se, že dneska nebudete v práci."

„Opravdu?" zeptal se Kip, příliš šokovaný, aby se zmohl na něco inteligentnějšího.

„Jenom jsem chtěl říct..." A opravdu se Scott Hunter *červenal*? „Rád se co nejvíc držím rutiny a ta dvě smoothie byla od vás, takže..."

„Na tom, jak je dělám, musí něco být," přitakal Kip a odvážně se pokusil o koketní úsměv.

„Musí."

Kip shromáždil přísady a začal je házet do mixéru. „Koukal jsem na váš poslední zápas," řekl. „Ten závěrečný gól byl parádní."

„Dík." Znělo to, jako by si toho Scott skutečně vážil. „Měl jsem z toho dobrý pocit."

Usmál se a Kipovi vyschlo v puse. Zapnul mixér, aby si zabránil plácnout nějakou hloupost. Třeba: *Jak chutnají tvoje břišáky?*

„Dneska jste sám?" zeptal se Scott, když mu Kip podal jeho obvyklé pití.

„Jo, no, měl jsem mít s někým směnu, ale onemocněl. Stejně bývá víceméně k ničemu." Když to říkal, vnitřně sebou trhl. *Jako by Scotta Huntera zajímali tvoji kolegové.*

„To je mi líto," řekl Scott. „Taky jsem míval takové spoluhráče."

Kip se zasmál. Opravdu Scott Hunter srovnával jejich zaměstnání?

„Nevadilo by vám, kdybych, no, kdybych si to vypil tady?“ zeptal se Scott, jako by hned vedle neměl stoly a židle. „Musím… vyřídit nějaké maily.“ Vytáhl z kapsy mobil a zamával s ním.

„Jasně, vůbec ne,“ kývl Kip, který nedokázal uvěřit svému štěstí. Scott se posadil zády ke dveřím (a tváří ke Kipovi) k jednomu z kavárenských stolků. Kip se opravdu snažil nezírat, zatímco Scott projížděl na mobilu své maily a občas usrkl z modrého smoothie. Připadalo mu, že pije hrozně pomalu.

Po patnácti minutách vyšel Kip zpoza pultu a dal se do utírání stolů, které to vůbec nepotřebovaly.

Když se ocitl u stolu vedle toho Scottova, zariskoval a přerušil ticho. „Určitě vám to nenaruší hru? Když nedodržíte přesnou rutinu?“

„Cože? Aha, ne. Nemusím dělat všechno stejně. Až tak obsesivní zase nejsem.“

„Jasně,“ řekl Kip s lehkým úšklebkem.

Scottovi cukly koutky a pak se rozesmál. „Asi vám připadám divný, co? Chovám se, jako by vaše smoothie bylo nějaký magický lektvar nebo kdovíco.“

Kip pokrčil rameny. „Četl jsem o sportovcích. Všichni jste trochu na hlavu, že jo? Oblékáte si určitým způsobem dresy, neměníte si ponožky, neholíte se…“

Scott na něj ukázal prstem. „Hej, jenom během play-off a je to časem prověřená tradice!“

„Takže totálně normální.“

Kip nemohl uvěřit tomu, co se chystá udělat, ale musel otestovat terén. Aspoň trochu.

„Ne že by mi to vadilo,“ prohodil tak nedbale, jak jen mohl. „Když zvedáte nad hlavu pohár, vypadáte vždycky tak drsně. Jako banda fakt sexy dřevorubců.“

Tak. A bylo to venku.

Scott se na něj zadíval a Kip by mohl přísahat, že mu přes rty přelétl náznak úsměvu.

Potom se ale Scott prudce postavil a jeho úsměv zmizel. „No, už bych měl jít.“

Kip toužil umřít. Právě flirtoval se zatraceným Scottem Hunterem a Scott teď navždycky zmizí. *Co to mělo k čertu být, Grady?*

„Ještě jednou dík, Kipe," řekl Scott. Choval se laskavěji, než si Kip zasloužil.

Když ale došel ke dveřím, zůstal stát a otočil se. „Nechtěl byste přijít dneska na zápas?"

„Cože?"

„Moje vstupenky nikdo nepoužívá. Mohl bych vám dvě dát, abyste si mohl... někoho... přivést, kdybyste chtěl."

„Jako vážně?"

„Proč ne?"

Kip zíral na nemožně nádhernou celebritu, která vyplňovala dveře baru a zcela bezdůvodně mu nabízela dárek. „Pokud vám to opravdu nevadí, šel bych moc rád!"

„Nevadí a mám radost, že půjdete. Prostě jim u pokladny řekněte svoje jméno."

„Tak jo. Uvidíme se dneska večer," hlesl Kip *jako idiot*.

Scott se jenom usmál a odešel.

Kipa nemělo vůbec překvapit, že osobní místa Scotta Huntera byla fenomenální. Šest řad od ledu a naproti domácí střídačce. Prostě neskutečné.

„Do prdele," zaklela Elena. „Vím, že Equinox tu má box, ale tahle místa jsou mnohem lepší."

„Nemůžu uvěřit, že jsme tady. Nemůžu uvěřit, že jsme tu na vstupenky Scotta Huntera!"

„Je to ale dost divné rande. Ty jsi tu se ženskou a on maká."

„*Není* to rande."

„Určitě dává lístky obsluze všech fresh barů."

Kip se snažil moc nemyslet na to, proč mu dal Scott vstupenky. „Je to jenom poděkování. On totiž věří, že jsem nějak zodpovědný za jeho vítěznou sérii. Jak říkám, je to blázen."

„Nejspíš do tebe."

„Neblbni."

„Kipe," řekla a zastrčila si pivo do držáku. „*Uvědomuješ* si, jak vypadáš, že jo?"

„Jak to... ?"

„Jsi fakt sexy, Grady. Neskutečně sexy."

„Já... ujdu."

„Ne, poslouchej. Jsi až směšně krásnej. Myslíš, že mám radost z toho, že jsi gay? Nemám."

Kip protočil oči. „No jasně. A navíc," ztišil hlas do šepotu a naklonil se blíž, „nevíme, jestli Hunter... hraje za můj tým."

„Nevíme?"

„Ne! Teda... Jsou tu jisté náznaky..."

„Jako třeba to, že sedíme na jeho místech, ke kterým ti *osobně* předal svoje *osobní* lístky, když za tebou tenhle týden potřetí přišel do práce?"

Teď už se Kip červenal. „Je prostě pověrčivý," zamumlal, „to je všechno."

Hráči se přijeli rozcvičit na led. Kip sledoval, jak bruslí kolem, jak se protahují a střílí na své brankáře. Snažil se, i když marně, nevěnovat příliš velkou pozornost jednadvacítce, Scottu Hunterovi. Ten si zrovna v hlubokých výpadech protahoval svaly a předváděl svoji flexibilitu. Kip si představoval, jak tahle pozice asi vypadá bez masivně polstrovaných hokejových kalhot.

Jeho mozek, který zjevně trpěl nedostatkem sexu, se na několik minut vydal na báječný výlet, a málem si tak nevšiml, že Hunter probruslil kolem plexiskla před nimi – ve svém sytě rudém, bílém a modrém dresu při tom vypadal, jako by vystoupil z plakátu – a kývl na něj.

Ne. Na mě ne. Někdo musí sedět za mnou.

Kip se otočil. Nikdo za ním ovšem ještě neseděl. A před ním taky ne.

Hm.

Rozcvička skončila, rolby vyrazily upravit led a začala velkolepá předzápasová show. Světla zhasla a na led se za zvuků rockové hudby začaly promítat záznamy Admirálů v akci. Došlo i na suchý led a pyrotechniku, a když se hokejisté vyhrnuli na kluziště, stadion přímo vřel.

Kipa zasáhly dvě skutečnosti: Scott Hunter byl velká hvězda. Jako *fakt* velká. Obrovská sportovní superhvězda a tohle město ho *milovalo*. Zdálo se, že půlka diváků má na sobě jeho dres. A když byl Scott ohlášen jako centr zahajovací sestavy, dav propukl v ohlušující

řev. Nebyl jenom chlápek, co má rád borůvkové smoothie a je milý na baristu, který ho připravuje. On *byl* New York.

A Kip tu byl jako jeho host.

No do prdele.

Další, co si uvědomil, bylo, že spoluhráči si Scotta zjevně velice váží. Kip viděl, jak mladší hráči celí září, když je poplácal po rameni nebo je pochválil za dobrou akci. A zdálo se, že ho mají rádi i rozhodčí, a kdykoli mu vysvětlovali nějakou penalizaci, přátelsky ho klepli do lokte.

Byl to neuvěřitelný zápas. Scott byl neuvěřitelný. Nejenže každou třetinu vstřelil gól a na další přihrál, ale přiměl dav k řevu, když uprostřed ledu ukázkovým bodyčekem sestřelil křídlo Tampy. Na Kipa udělalo obrovský dojem, když Scott zarazil bitku, ještě než doopravdy začala, a spoluhráče uklidnil pevným stiskem na paži a slovy, která by Kip strašně rád slyšel.

Bylo hrozně sexy sledovat, jak Scott předvádí během utkání své dovednosti a autoritu. Byl naprosto skvělý.

„To bylo kurva úžasný!" zvolal Kip až moc hlasitě po zápase cestou k metru. „Chci jít na další! Chci jít na všechny!"

„No, budeš si muset počkat, superfando," řekla Elena. „Další dva týdny jsou Admirálové na tripu."

Kipa to nemělo tak zdrtit. Najednou mu ale připadalo nesnesitelné, že by celou směnu neměl Scotta vidět.

Tu noc v posteli nedokázal myslet na nic jiného než na to, jestli je Scott nešťastný z toho, že vyráží na cestu a bude se tak muset vzdát své bezpečné rutiny.

Choval se hloupě. Scott byl profesionální hokejista. Na cestách mu rozhodně nebudou chybět Kipova pitomá smoothie. Kip si povzdychl a odevzdaně se smířil s tím, že minimálně dva týdny Scotta Huntera v práci neuvidí.

KAPITOLA TŘI

Letadlo se prodíralo hustými mračny, která už celé dny zakrývala město, a Scott sledoval, jak pod ním mizí ostrov Manhattan.

Cítil se nesvůj a nevěděl proč. Hrou to nebylo, protože si vedl líp než celou sezónu předtím. Tým vítězil a vyhýbala se jim vážná zranění. Navíc v soukromém letadle mířili do Phoenixu, což bude po břitkém chladu lednového New Yorku příjemná změna.

Aspoň že jeho agent byl zase šťastný. Todd Wheeler, který ho zastupoval od jeho hokejových dnů na vysoké, zavolal Scottovi před pár týdny celý vyděšený.

„Jsme ve fakt velkém průšvihu," řekl. „Sponzorům se nelíbí, co předvádíš. Gillette tvrdí, že s tebou příští rok neprodlouží smlouvu. Dokonce i Under Armour začíná být nervózní. Zkurvené *Under Armour*, Scotte! Nemůžeme o ně přijít!"

Jestli měla jejich konverzace Scotta motivovat, nepovedlo se. Scott přece moc dobře věděl, že hraje mizerně, a rozhodně z toho neměl radost.

„Věř mi, Todde," hlesl Scott. „Nikdo ze mě není zklamanější než já sám."

Včera ale přišel úplně jiný telefonát.

„Ať už tě postavilo zpátky na nohy cokoli, pokračuj v tom!" prohlásil Todd, kterému se slyšitelně ulevilo.

Jenomže Scott v tom nemohl pokračovat. Dva týdny teď bude na cestách a většinou bude hrát s týmy ze Západní konference. Admirálové měli naplánovaných sedm utkání, poslední před návratem domů v Torontu. Scottovi nikdy dřív nevadilo cestovat. Spoluhráče

měl rád a z létání nebyl nervózní jako někteří z nich. Navíc na rozdíl od většiny týmu neměl ženu a děti, které by opouštěl.

Poprvé za celou svoji kariéru však měl Scott – absurdní – pocit, že přece jen někoho opouští.

Carter Vaughan, který seděl v letadle vedle něj a na ledě byl jedním z asistentů kapitána, byl nadšený hlavně z nadcházející zastávky v Los Angeles. Několik měsíců už chodil s Glorií Greyovou, velice slavnou a mimořádně atraktivní televizní herečkou. „Nejde o nic vážnýho," tvrdil pokaždé, když se na ni Scott zeptal. „Jsme prostě dva nádherní bezva lidi, kteří si užívaj svoji společnost, kdykoli jsou ve stejným městě."

Scottovi připadalo, že jde o víc, ale nechal to být. Byl ten poslední, kdo by měl strkat nos do milostných záležitostí jiných.

Carter už si nasadil sluchátka. A jelikož se nedalo dělat nic jiného než koukat z okna, Scott si vytáhl knihu. Jednalo se o hloupý krimi příběh, ale aspoň zabije čas.

Snažil se číst, ale myšlenky mu bloudily. Neustále se mu vybavoval obrázek okouzlujícího baristy ve fresh baru, jeho nádherných oříškových očí a toho nejroztomilejšího úsměvu...

Odvrátil se, aby si Carter nevšiml, že se připitoměle usmívá.

Včera v noci přišel na zápas. Kip. Scott na něj kývl, ale Kip nereagoval. Možná si toho nevšiml. Možná si myslel, že Scott je divný pavouk.

Scotta každopádně absurdně potěšilo, když ho na stadionu uviděl. A ještě víc ho potěšilo, že si s sebou přivedl *kamarádku*. Kip totiž naznačil, že ho přitahují muži. Alespoň to si Scott myslel. Ve flirtování byl beznadějný.

Zamračil se. Kip mohl být bisexuál. Možná ta žena *byla* jeho přítelkyně. Rozhodně na to byla dost hezká.

Scottovi se ženy nelíbily. Jenže svět netušil ani to, že není heterosexuál. Přitom on už dlouho věděl, že je gay.

Vlastně od doby, co hrál za juniory. Tehdy se zakoukal do jednoho ze svých spoluhráčů, byl si však jistý tím, že ten jeho city neopětuje. A i kdyby, bylo mu jasné, že Jacob by s tím nikdy nic neudělal. Nikdy by to nepřiznal. Kdyby se Scott o něco pokusil, vyneslo by mu to akorát monokl nebo ještě něco horšího. A kdyby se to dostalo

ven, Scotta to mohlo stát kariéru. Protože hokejisti nebyli gayové. Žádný hráč NHL *nikdy* nebyl gay.

Scott teď byl starší a moudřejší a věděl, že to zkrátka nemůže být pravda. Nic to ale neměnilo na faktu, že v lize nikdo nikdy nebyl otevřeně gay, dokonce ani otevřeně bisexuální. Hráči NHL se ženili mladí, měli kupu dětí a v létě brali rodinu na chatu. Hráli golf, chlastali, mastili karty, jedli steaky, chodili do striptýzových klubů, spali s hokejovými fanynkami a chrlili ze sebe homofobní nadávky.

A tak si Scott nechával svůj milostný život pro sebe. Nebo spíše jeho neexistenci.

I pro obyčejného člověka bylo dost těžké zůstat diskrétní. A sportovní superstar to měla nesrovnatelně těžší. Scott nemohl jen tak někoho sbalit online; neustále by se bál, že ten člověk promluví s médii. Stejně to cítil i v případě sexuálních pracovníků. Vyhýbal se gay barům a klubům, kde by se nejspíš stejně nebavil. Byl příšerný tanečník.

Většinu sexuálních zkušeností získával během léta. Jezdil na exotická místa, kde lidi o hokeji nic nevěděli. Do Itálie, Španělska, Brazílie, Řecka. Na místa, kde byl pouze dalším z mnoha mladých sexy mužů, kterým šlo jenom o to jedno.

Léto bylo strašně dávno.

Scott zásadně nikdy, absolutně nikdy neflirtoval s manhattanskými baristy. Protože to bylo hloupé a neopatrné a za to riziko to nestálo. Rozhodně jim nikdy nenaznačoval, že má zájem o muže. Scott se naučil tu skutečnost skvěle maskovat; koneckonců v tom měl roky praxe.

Jenomže na Kipovi něco bylo.

Scott to nedokázal pojmenovat. Jistě, vypadal dobře (*kurevsky nádherně, Scotte, no tak*), se svýma očima a s dolíčky. Včera na zápase Scott konečně viděl Kipa bez kšiltovky a zástěry. Někdy by si ho rád prohlédl víc zblízka.

Ježiš.

Takže ano, byl atraktivní. Spousta mužů v New Yorku byla atraktivní. K čertu, spousta kluků ve Scottově *týmu* byla atraktivní. Takže to nebyl jediný důvod, proč na něj Scott nedokázal přestat myslet.

Zkrátka na něm něco bylo. Scott s ním chtěl celé hodiny mluvit a zjistit o něm úplně všechno. Všechno mu ukázat. Všechno mu *dát*.

Nelhal o tom, proč se před každým zápasem vrací. Upřímně věřil, že když mu to na ledě jde, je důležité držet se zaběhnuté rutiny. Před příchodem do fresh baru a předtím, než mu Kip připravil smoothie, podával nejhorší výkony v životě, ale od té doby byl jako utržený ze řetězu.

A to víc než jedním způsobem, kdyby měl být upřímný.

„Ahoj, cizinče."

„Ahoj, tati," pozdravil Kip, když přistoupil ke kredenci, aby vytáhl krabici s cereáliemi. Dnes měl den volna, což znamenalo vzácné ráno doma.

„Nezeptal jsem se, jaký byl zápas," poznamenal otec.

„Skvělý." Kip se pro sebe zubil, když to říkal. „Fakt."

Otec upíjel kávu a sledoval Kipa od malého kuchyňského stolu, u kterého seděl. „Od Scotta Huntera bylo vážně hrozně milé, že ti ty lístky dal."

„Bylo."

„Myslím, že v Brooklynu není jediný člověk, kterému by o tom tvoje matka neřekla."

„Bože, nebyla to zas tak velká věc."

„Naše životy nejsou zrovna vzrušující." Otec se usmál.

Kip se k němu připojil u stejného kulatého stolu, u kterého snídal celý život.

Miloval své rodiče. A miloval tenhle dům. Zároveň se ale zoufale toužil postavit na vlastní nohy.

„Jak se má Elena?" zeptal se otec.

„Bezva. Však víš, ve všech ohledech je úžasná."

„Nenašla by se pro tebe u Equinox Tech nějaká práce?"

„Co bych já k čertu dělal u Equinoxu? Jsem milovník historie jako můj starouš."

„No, a co newyorští Admirálové? Nemají nějaké volné místo?"

„Jo, týmového historika."

Otec se zasmál a opřel se. „Takže tahle věc se Scottem Hunterem..."

„Žádná *věc* se Scottem Hunterem není."

„Když to říkáš..." zanotoval jeho otec, jako by chtěl říct: *Fajn, nic mi do toho není.*

„Vážně, on prostě... myslí si, že mu to pitomé smoothie, co dělám, nosí štěstí nebo já nevím co. Se mnou to nijak nesouvisí."

„Tvoje máma bude hrozně zklamaná, až to uslyší."

Kip protočil oči, ale usmál se.

„Myslím, že Megan přijde dneska na večeři," řekl otec. „Andrew taky."

„Aha. Fajn." Megan byla Kipova starší sestra a Andrew její přítel. Žili spolu ve Williamsburgu.

Kdykoli Megan přijela z nějakého důvodu domů, jen to Kipovi připomnělo, že ona musela domů *přijet*. Jistě, byla skoro o čtyři roky starší než Kip, ale i tak...

„Plánuješ tu dneska večer být?" zeptal se táta.

„Jasně," řekl Kip a přinutil se k dalšímu úsměvu. „Kde jinde bych byl?"

Scott se ztěžka opřel o stěnu v sauně, vyčerpaný a frustrovaný. Tohle měli vyhrát.

Do branky povolali záložního brankáře, kluka ze Švédska jménem Tommy Andersson, a nedopadlo to dobře. Ale nebyla to Anderssonova vina. Nikdo mu nepomohl.

Scott si promnul zpocený obličej a prohrábl si vlasy.

Ani *on* se dneska večer nepředvedl. Celý tým podal hrozný výkon, a přitom to měla být snadná výhra.

Kouč Murdock už ve všech vyvolal hluboký stud. Jen vešel do šatny, zavrtěl hlavou a zase odešel – bylo to horší, než kdyby je seřval.

Scott zůstal v sauně sám, nikdo ho neotravoval. Všichni věděli, že ho mají nechat být.

Povzdychl si, vstal a uvázal si ručník pevněji okolo pasu. Potřeboval sprchu. A drink.

Vešel do salonku, stále jen v ručníku, a z ledničky si vzal láhev vody. Na jeden lok ji vypil, pak se otočil a uviděl, že u pultu za ním sedí Greg Huff.

„Tak to jsme posrali," odtušil Huff.

„Mírně řečeno," souhlasil Scott. „Vlastně ani nevím, co říct."

„Teda, já nejsem kapitán, ale co třeba: ‚Hej, volové. Přestaňte hrát tak hroznej hokej.' Nebo tak něco."

Scott se pousmál. „Napadlo mě to, jo."

„Chudák Andersson, chlape. Je mi toho kluka fakt líto."

„Jo..." řekl Scott a zadíval se směrem k šatnám. „Jak je mu?"

„Skvěle. Jak myslíš, že mu je?"

„Promluvím s ním. Ty jsi z obliga. Dal jsi dneska večer náš jediný gól. A parádní."

Huff mu líně zasalutoval. „Od toho tu jsem."

Byla to pravda. Greg Huff byl jedním z nejlepších střelců v lize. Měl neskutečnou mušku, a díky tomu patřil osm let za sebou k týmu hvězd NHL.

Scott si vzal z ledničky láhev Gatorade. Huff natáhl ruce, a tak mu Scott taky jednu hodil.

„Dám si sprchu," oznámil. „Ale pověz Anderssonovi, ať na mě počká, dobře?"

„Provedu."

Kdyby Scott mohl mít celý tým Gregů Huffů, byl by nadšený. Na Grega byl fakt spoleh, byl poctivec a měl neuvěřitelného týmového ducha, na ledě i mimo něj. Možná nebyl nejokázalejší hráč a ani nejurostlejší, jeho přínos týmu byl ale obrovský.

Scott zašel do sprch. Bylo tam i pár dalších kluků. Většina týmu už se osprchovala a teď se chystala na návrat do hotelu v San Jose.

Ve sprše byl i Frank Zullo, jediný ze spoluhráčů, kterého Scott moc nemusel. Na ledě patřil k výborným obráncům, o tom nebylo pochyb. Byl velký, houževnatý, a když bylo potřeba, taky brutální rváč. Jenže zároveň šikanoval ostatní a popravdě působil trochu slizce. Takových chlapů bylo v NHL plno.

Scott si pustil horkou vodu a nechal ji, aby z něj smyla tenhle přísemný zápas. Zítra ráno letí do Chicaga. Večer budou mít volno a další den odpoledne zápas. Potom krátký noční let do Toronta, následující večer utkání a zpátky do New Yorku.

Opustil sprchy, zašel si do skříňky pro šortky a tričko a vydal se najít Anderssona. Mladý brankář si balil věci a tvářil se nešťastně.

„Hele," začal Scott a sedl si na lavičku vedle obrovské brašny, do které Andersson ukládal svoji brankářskou výstroj. „Omlouvám se, že jsme tě v tom dneska večer nechali."

Andersson se rozzlobeně zasmál. „Podělal jsem to," řekl anglicky se silným přízvukem.

„To my všichni."

„Vypadal jsem tam venku jako zkurvenej idiot."

„Murdock rozhodl správně, když tě poslal na led," řekl Scott. „Vůbec za to nemůžeš. Na vině jsme my ostatní. Je to prostě psychologická věc. Když je na ledě záložní brankář, nezvládáme svoje ego. Máme dojem, že si kouč myslí, že zápas máme v kapse, takže tomu věříme, a pak..."

„A já pak vypadám jako zkurvenej idiot."

Scott přikývl na znamení, že to uznává. „Všichni si budeme v posteli přebírat chyby, které jsme dneska večer udělali. Nikdo z týmu na sebe není pyšný. Tebe ale nikdo neviní. Potřebuju, abys to věděl."

Mladý brankář se pousmál. „Dík," řekl. Strčil si do brašny poslední kus výstroje a vstal. „Jdu do hotelu. Přebrat si některé z těch chyb. A pak to všechno hodím za hlavu a připravím se na další zápas."

„Správně. Jsi na pokoji s Burkem, že?" zeptal se Scott, jen aby o něčem mluvil, když vycházeli ven z místnosti.

„Jo."

„Upřímnou soustrast. A hodně štěstí."

Tommy se zasmál. „Jo, dík. Když potřebuju, aby sklapl, předstírám, že mu nerozumím."

I Scott se zasmál. Tommyho angličtina byla výborná.

„Jdu si pro věci," řekl Scott. „Uvidíme se zítra, Tommy."

„Dobrou."

Kip se rozhlížel po narvané hospodě, dokud nenašel Shawna. Ten seděl sám u stolku a zubil se na něj přes celou místnost.

„Nazdar, kámo," pozdravil, a když Kip dorazil ke stolu, vstal a pevně ho objal. „Jsem rád, že ti to vyšlo."

„Trávíš v poslední době až moc času s heteráky?“ zažertoval Kip, pustil Shawna a sedl si na dřevěnou židli naproti němu. Do téhle hospody chodili už celá léta. Kingfisher působil stejně sešle a útulně jako kterýkoli jiný podnik ve stylu anglických hospod s tmavým dřevem, tlumeným osvětlením a pivními etiketami na stěnách. V televizi vzadu běžel místní sport. Na první pohled to nevypadalo jako gay bar, nebo aspoň ne tak, jak si hetero lidi gay bar představovali. Muži ale seděli trochu blíž u sebe a barmani byli, aspoň podle Kipova názoru, trochu víc sexy. Miloval to tady.

„Máme rozkošného číšníka,“ řekl Shawn. „Bude se ti líbit.“

„Ach, s tebou nemůžu soupeřit.“

Shawn zakroutil hlavou a zvedl sklenici s pivem. „Na mě je až moc uhlazený. Je celý tvůj.“

Shawn byl pohledný, měl tmavou pleť, laskavé oči a vřelý úsměv. Taky se dokonale oblékal, takže neustále vypadal jako z katalogu.

S Kipem si spolu na vysoké trochu zadováděli. Nešlo o nic vážného, oba jenom toužili experimentovat. Shawn totiž dával přednost drsňákům; navzdory uhlazenému zevnějšku ho vždy přitahovali muži s kérkami a aurou nebezpečí. Zato Kip byl nerd, který toužil každého potěšit a nevyznal se ve vlastním životě.

U stolu se zastavil jejich číšník a Shawn rozhodně nepřeháněl. Byl štíhlý, měl sportovní postavu a do tváře mu padaly blond vlasy – přesně Kipův typ.

Když si Kip objednával, věnoval mu koketní úsměv, protože si zkrátka nemohl pomoct. Číšník mu oplatil stejným a představil se jako Kyle.

Když Kyle odešel, Shawn se zasmál. „Rozený svůdník.“

„To určitě,“ řekl Kip. „Většinou se v tom jenom tak plácám.“

„Ne, jsi okouzlující. Ten kluk už zvažuje, že by ti prozradil, kdy mu končí směna.“

Kip se ohlédl přes rameno k baru, kde Kyle čekal nejspíš na jeho pivo. „No...“

„Ale napřed si musíme o něčem promluvit,“ spustil Shawn.

„O čem?“

„Přemýšlel jsem o naší pařbě s Jimmym a Chuckem minulý týden."

„A?" Kipovi by se teď opravdu hodilo to pivo.

„Tak zaprvé, mám pocit, že jsme do tebe až moc ryli, když..."

„Jste se ptali, co kurva dělám se svým životem?"

„Jsme tě *vybízeli* k tomu, abys šel za svými sny."

„Jasně."

V tu chvíli se díkybohu objevil Kyle. Když se sklonil, aby na stůl postavil velkou sklenici polotmavého místního piva, využil šance a opřel se Kipovi rukou o rameno. Kip cítil, jak se mu špičkami prstů otírá o šíji. „Dejte vědět, kdybyste potřebovali cokoli dalšího," prohodil Kyle a jeho dvojsmysl nikomu neunikl.

„Podívej," řekl Kip Shawnovi potom, co Kyleovi s úsměvem poděkoval. „Vím, že prostě..."

„Mám pro tebe návrh," přerušil ho Shawn.

Kip zvedl obočí. „Tohle v minulosti nikdy nedopadlo dobře."

„*Obchodní* návrh. A pamatuju si, že několikrát nebyl výsledek vůbec špatný."

Kip se usmál do piva. „Já taky."

„Navrhuju," řekl Shawn, „aby ses pokusil najít si lepší práci."

Kip potlačil nutkání protočit oči. „Jako kde?"

„Mám *kamaráda*..."

„Kamaráda, jo?"

„Pracuje v Muzeu města New Yorku."

Tak jo. Kip zbystřil.

„Řekl mi, že plánují najít někoho na místo asistenta muzejního lektora. Však víš, někoho, kdo by pomáhal s organizací školních exkurzí a tak. Učil špunty o našem báječném městě."

Kip se svalil na židli. „Na to nemám kvalifikaci."

Shawn se na něj významně zadíval. „Musím použít Elenin hlas?"

„Ne," zabručel Kip.

„Pokusíš se tu práci získat, Kipe Grady. Okouzlíš je svým šarmem a láskou k historii a taky tím, že tu žiješ celý svůj život."

„Nepozvou mě ani na pohovor!"

„Zavolám Eleně."

„Fajn. Nezvedne to. Nenávidí telefonování."

„Přihlas se na tu práci, Kipe."

Kip si povzdychl. *Proč ne, že?* „Tak jo. Zkusím to. Dík, žes mi dal vědět."

„To nestojí za řeč, blboune. A teď..." Shawn se opřel a okatě se rozhlédl po baru. „Co kdybychom zjistili, jestli by náš kamarád Kyle neměl chuť oslavit tvoji úžasnou novou kariéru?"

Tentokrát Kip *protočil* oči. „Nic slavit nebudu. A..." Zarazil se, protože si nebyl jistý, co přesně chce říct. *Někoho už jsem si vyhlédl. Nejspíš ho znáš – je kapitánem newyorských Admirálů. Třeba si ho pamatuješ z čísla „50 nejkrásnější lidí" časopisu* People*? Jo, zabouchl jsem se do něho. Skoro určitě je hetero. Drž mi palce!*

Místo toho jen řekl: „Myslím, že dneska večer půjdu brzo domů. Ale co kdybychom zkusili najít někoho *tobě*?"

„Nebylo to žádný posraný napadání! Byl to kurva čistej střet! Tohle je *hokej*, ty zkurvenej čubčí..."

„To by stačilo." Scott popadl Zulla pevně za paže a odvlekl ho od rozhodčího.

Zullo otočil hlavu a dál řval. „Co, teď už se do prdele nesmím nikoho ani dotknout? Už nehrajem kontaktní sport? Otevři ty svoje podělaný oči, ty..."

„Promluvím s ním. Ty běž na trestnou, Zullo."

Zullo potřásl hlavou. Carter přibruslil blíž, aby ho pomohl odvést. Jestli Zullo nepřestane řvát, vyfasuje trest do konce utkání.

Scott se vrátil k rozhodčímu. „Napadání, Hale? Fakt?"

„Chceš říct, že nerozumím svojí práci, Huntere? Vím, co jsem viděl." Hal Coleman – jeden ze Scottových nejoblíbenějších rozhodčích – sahal Scottovi sotva k hrudi, pod klidným zevnějškem ale byl tvrdý jako skála. A taky byl chytrý.

„No," řekl Scott a pohlédl na trestnou, kterou teď obsadil rozzuřený Frank Zullo, „asi mu neublíží, když trochu vychladne."

„Je to zlatíčko," souhlasil Hal.

Scott se zadíval přes led na střídačku Chicaga. „Je Becker v pořádku?"

„Půjdu ho zkontrolovat. Vypadá to, že je pořád naživu.“ Hal se na Scotta významně zadíval. „Řekni svému kámošovi, že jestli tyhle sračky ještě jednou uvidím, je venku.“

„Provedu.“

Hal zamířil k chicagské střídačce a Scott k trestné.

„Nepřesvědčil jsem ho,“ řekl. „Prostě si vezmi dvě minuty na vychladnutí a pak dotáhneme tohle fiasko před domácími fanoušky do konce.“

„Nebylo to napadání. Nebylo to žádný zkurvený napadání,“ odplivl si Zullo.

„Až na tu část, kdys ho napadl.“

„Ježiši, Huntere. Děláš si kurva srandu? Hraješ teď za Chicago? Becker simuloval!“

Scott už vyrazil zpátky na střídačku. „Dvě minuty, Franku,“ zavolal přes rameno.

Carter ho dohonil. „Kolik musím Halovi podstrčit, aby Zulla suspendoval na několik zápasů?“

„No tak,“ řekl Scott suše. „Zullo je dokonale schopný zařídit si suspendování sám.“

„Podělanej psychopat,“ zamumlal Carter. „Po zápase pořád plánujeme vyrazit do města? Potřebuju steak.“

„Jo, jo.“

Hal pískl a šlo se na buly. Scott zamířil k vhazovacímu kruhu v jejich pásmu a cestou kolem branky prohodil několik povzbuzujících slov k brankářovi.

„Dobrý zápas, Benny!“

„Sklapni, sakra. Jestli to zakřikneš, nakopu ti prdel.“

Scott se zasmál. Mimo led byl Eric Bennett kliďas, v brankovišti se mu ale v zarputilosti nikdo nevyrovnal.

Scott se sehnul nad kruhem a položil hokejku na led. Vzhlédl a zachytil pohled svého protivníka, hvězdného centra Chicaga jménem Clarke.

„Jestli Zullo nepřestane s těma sračkama,“ zavrčel Clarke, „poštvu na něho Harveyho.“

„Poslouž si. Sice nevím, proč bys Harveymu udělal něco takového, ale prosím.“ Scott se usmál.

„Zullo je kus hovna."

„No tak. Když nedokážeš říct nic milého..."

Scott buly vyhrál. Obratem se pustil do pásma soupeře, kde přijal zpětnou přihrávku od Cartera. Vypálil puk na branku a trefil se brankáři nad rameno. Gól v oslabení!

Bylo zatraceně skvělé být zase ve formě.

KAPITOLA ČTYŘI

Kip měl víc než jedno zaměstnání.

Kromě toho, že pracoval v Straw+Berry, byl i na seznamu záskoků společnosti, která najímala číšníky na různé akce, jako byly benefice a ceremonie. Dostal ho tam kamarád a za poslední rok a půl zaskakoval Kip na pár tuctech různých akcí.

Zavolali mu, jestli by byl k dispozici ve středu večer na benefici pro jednu z dětských nemocnic. Jednalo se o slavnostní recepci s nějakými proslovy v Chelsea Piers.

Kip *byl* k dispozici a *opravdu* ty peníze potřeboval. Ve středu tak odešel z Straw+Berry ve dvě odpoledne s batohem, do kterého si nacpal zástěru a kšiltovku a taky černé kožené boty, elegantní černé kalhoty a několik základních toaletních potřeb, aby se mohl před prestižní akcí trochu upravit.

Po výstupu z metra v Chelsea potřeboval nějak zabít dvě hodiny. Hnusné únorové počasí ho zahnalo do nejbližší pobočky Starbucks. Své americano si odnesl ke stolku, kde se posadil a myslel na jistou superhvězdu NHL.

Tak trochu doufal, že dvoutýdenní půst, během něhož Scotta Huntera neviděl, ho jeho směšného zabouchnutí zbaví. Bylo nepravděpodobné, že by Scotta dál pravidelně – nebo vlastně vůbec – vídal. Postačí jeden nevydařený domácí zápas, a bude po všem. A třeba už si Scott našel jiný talisman pro štěstí.

Půst ho každopádně jeho zakoukání nezbavil.

Zítra měl volno, ale v pátek bude mít směnu. Doufal, že se Scott zastaví, už jen proto, aby mu mohl poděkovat za lístky.

Když se Kip *doopravdy* nudil, jako třeba teď u stolku ve Starbucks v Chelsea, dovolil si trošku fantazírovat o tom, jaké by to bylo randit se Scottem Hunterem. Už jen ta představa, že by měl přístup k jeho tělu... Jaké by to bylo mít pod rukama všechny ty svaly? Cítit na sobě jeho váhu a být jím vmáčknutý do matrace? Nebo přiražený ke stěně...

Uvažoval, jaké by to bylo líbat ho. Jestli jsou Scottovy plné růžové rty tak hebké, jak vypadají. Jak asi chutná. Jaký by to byl pocit přejíždět mu jazykem po jeho dokonalých zubech.

A co teprve chodit s někým tak slavným a bohatým, jako byl Scott. Kip si neuměl ani představit, jaké je to mít tolik peněz. Ani jejich zlomek. K čertu, zrovna teď si nemohl koupit ke kávě ve Starbucks ani sendvič!

Dovolil si snít s otevřenýma očima o tom, že by chodil na zápasy jako Scottův přítel. Že by seděl na obvyklém místě a pukal pýchou, kdykoli by Scott předvedl něco úžasného. A v noci by pak oslavili Scottovo vítězství doma. Společně.

Třeba by uvítal Scotta po návratu z dlouhého tripu u dveří. A Scott by byl šťastný, že ho vidí...

Kip začínal být trochu moc nadržený na to, že seděl ve veřejné kavárně.

Povzdychl si a usrkl kávu, která byla příliš horká. Bolest ho přivedla zpátky na zem. *Kdybys vložil jen z poloviny tolik energie do hledání opravdového, realistického přítele, jako vkládáš do fantazírování o milionářské superhvězdě, která nejspíš ani nemá zájem o* chlapy, *natož pak o* tebe...

Kip neměl sex už... měsíc? Ne, dva?

Bože, skoro tři měsíce.

Mohl si za to sám, opravdu. Nikam nechodil, zatímco dřív to dělal neustále. Nikdy neměl vztah, který by se dal označit jako vážný, miloval ale výzvy. Třeba sbalit chlapa v baru, ve fitku nebo dokonce v obchodě. Rád flirtoval, tak tomu aspoň bývalo. Jenže skutečnost, že v pětadvaceti pořád žije u rodičů a pracuje ve fresh baru, aniž by měl na obzoru cokoli slibného, nějak zabila jeho suverénnost.

Znovu usrkl kávu, která byla *pořád příliš horká* – jak to?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Změna pravidel**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.